

τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ χριστιανισμοῦ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν δρυϊδῶν κοιτὶς τῆς Ὀσσιανικῆς ποιήσεως, ἐστερεῖτο ἀπὸ πολλῶν χρόνων ἡδη γνησίας ἰθαγενεὺς φιλολογίας. Ἡ ἐπίρροια ποτὲ μὲν τῆς μιᾶς, ποτὲ δὲ τῆς ἐτέρας τῶν ξένων φιλολογιῶν εἶχε σπουδαίως ἐπιδράσει ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς αὐτῆς ποιήσεως, καὶ ἡ χώρα αὕτη ἡ ἀρρενωπὴ μήτηρ τῶν ἱπποτικῶν παραδόσεων τοῦ Μεσαίωonos, δουλικῶς αἰείποτε διετέλει μιμουμένη ὀθνεῖα ἥθη καὶ ἔθιμα, ξένας αὐτῇ ἐντυπώσεις καὶ αἰσθήματα τῶν διαφόρων ἀρχαίων καὶ νεωτέρων φιλολογιῶν. Ἦτο ἰταλίζουσα ἡ φιλολογία αὐτῆς ὑπὸ τὴν βασιλείαν τῆς Ἑλισάβετ, γαλλίζουσα ὑπὸ τὴν βασιλείαν Καρόλου τοῦ Β'. Ἀλλ' ἤδη, φθίνοντος τοῦ 18^{ου} αἰῶνος, πνοή τις ἐθνικῆς ποιήσεως ἤρξατο διαπνέουσα τὴν γραφικὴν καὶ ποιητικὴν ταύτην μητέρα τῶν Βάρδων, ὁπότε ἡ πολιτικὴ αὐτῆς ἐλευθερία ἔβαινε κρατυνομένη ἀνδρική καὶ ἄπτωτος καὶ ὑπὸ εὐοίωνον ἀστέρα ἔθετε τὰ θεμέλια δόξης μελλούσης καὶ διαρκούς. Ἡ ἐλευθερία ὑπῆρξεν αἰείποτε ἡ μήτηρ τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ· μόνον ὑπὸ τὴν ζείδωρον πνοὴν τῆς εὐνομίας καὶ τοῦ ἐλευθέρου πολιτεύματος διαθάλλουσι καὶ κρατύνονται αἱ τέχναι καὶ αἱ ἐπιστῆμαι. Οὕτως ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν εὐγενῶν καὶ φιλελευθέρων ιδεῶν, ἐπῆρχετο ἡ τάσις πρὸς τὰς πατρώας παραδόσεις καὶ πόθος μύχιος ἀνέπαλλε πρὸς ἀπόκτησιν ἐθνικῆς φιλολογίας. Τὴν πρώτην πρὸς τοῦτο ὥθησιν εἶχεν ἡδη παράσχει τὸ γεῖτον καὶ συγγενὲς ἔθνος τῶν Γερμανῶν, οἵτινες, ἀποσεισάντες τὴν πέδην τῆς Λατινικῆς φιλολογίας, ἐπεδόθησαν εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν προαγωγὴν τῆς ἰδίας αὐτῶν φιλολογίας, ὅτε πλείας ἐξόχων ποιητῶν καὶ συγγραφέων ἐσελάγιζε καθ' ἅπασαν τὴν ῥεμβώδη καὶ φιλόσοφον Γερμανίαν, τοῦ φιλολογικοῦ τῆς ὁποίας στεφάνου ἀδάμαντες ἦσαν οἱ φαεινοὶ καὶ ἀγλαόφωτοι Διόσκουροι, οἱ μεγάλοι ποιηταὶ τοῦ Φάουστ καὶ τοῦ Βαλλενστάϊν. Ἐκ τῆς νέας φιλολογικῆς ταύτης ζωῆς ὅλων αἱ καρδίαι συνεκινήθησαν, καὶ οἱ νέοι ποιηταὶ πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ καὶ ζέσεως ἤρξαντο μιμούμενοι τὴν ὡραίαν ταύτην καὶ μελαγχολικὴν ποίησιν τῶν ἐθνικῶν παραδόσεων· ἀλλ' ἡ εὐκλεία ἐπεφυλάσσετο εἰς ἕτερον, ὅπως κρατερὸς καὶ εὐτολ-

μος ἀποσεισῇ τὸν δούλειον τῆς ξενικῆς ἐπιρροῆς ζυγὸν καὶ εὐελπίς ἀναστήσῃ καὶ καταγλαῖσῃ τὴν ἐθνικὴν ταύτην ποίησιν, καὶ ὑπὸ τοὺς δακτύλους τοῦ ὁποίου ἔμελλεν ἡ ἄρπα τοῦ Βορρά, ἡ τέως ἄφωνος διατελοῦσα ν' ἀπηχήσῃ φθόγγους πλήρεις θεσπεσίου μελωδίας.

Βάλλτερ-Σκόττ ἐλέγετο ὁ ἀνὴρ οὗτος.

Β'.

Ἐγεννήθη ἐν Ἐδιμβούργῃ ἐν ἔτει 1770 ἐκ τῆς ἀρχαίας καὶ εὐγενεὺς οἰκογενείας τῶν Σκόττ. Ἡ παιδικὴ αὐτοῦ ἡλικία ἤρεμος διελθοῦσα κατὰ τὰ πρῶτα τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἔτη οὐδὲν παρουσιάζει ἰδιαίτερον καὶ ἄξιον μνείας φαινόμενον ἐκ τῶν συμπαρομαρτούντων αἰείποτε παιδιόθεν εἰς τὸν βίον τῶν ποιητῶν. Προωρισμένος ὑπὸ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, ἥτις κατ' ἐλάχιστον διετέλει εἰς εὐάρεστον οἰκονομικὴν κατάστασιν, διὰ τὴν ἐπιστήμην τοῦ δικαίου, νεανικώτατος ἡδη ἤρξατο μετ' ἐπιμελείας νὰ ἐγκύπτῃ εἰς τὴν σπουδὴν αὐτῆς, ὅτε, περὶ τὰ μέσα τοῦ μαθητικοῦ βίου του τυγχάνων, ἠναγκάσθη ἕνεκα μακρᾶς ἀσθενείας ν' ἀποσυρθῇ μονήρης εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἐν τῇ ἐπωδύνῳ ταύτῃ αὐτοῦ ἐρημίᾳ προσφιλεστέραν τοῦ μονοτόνου βίου του τέρψιν εἶχε τὴν συναναστροφὴν μετὰ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ πατρός του, ἥτις